

A gyerekek egy darabig még hajto-
gatták, hogy unatkoznak. A felnőttek
egy darabig még korholták őket, amiért
nem képesek feltalálni magukat. Aztán
elcsendesedtek. A vonatkerekek egy-
hangú kattogását hamarosan apa hor-
kolása kísérte. Anya az oldalába bújva
pihegett. Ők a jobb oldali alsó ágyban
aludtak, felettük Károly bácsi nehéz lég-
zése hallatszott. Pintyőke a szemközti
alsó ágyban ábrándozott.

A kattogás és a hortyogás mellett
egyszer csak óvatos, de egyre erősödő
koppanások is hallatszani kezdtek.

Kopp – csönd – kopp – csönd –
kopp – csönd – koppkopp – csönd –
koppkopp.

Hm... mi lehet ez?

Kopp – csönd – kopp... Pintyőke eddig bírt csendben maradni:

– Mi van, Ferkó?

– Vége! Mióta esemselek, bocs, esosezek ezen a csövön!

– Az S.O.S segélykérés. Mi a gond?

– Csak az a gond, hogy... hát, hogy nem tudok elaludni.

– És miért érdekelne ez engem?

– Mert szeretnél játszani velem.

– Játsszani? És mit is?

– Hát kalózosat.

– Neeem, az annyira fiús.

– Na jó. De... szerinted mik ezek a fények a vonatunk mellett? Tudod,
amik egy ideje velünk haladnak.

– Mi lenne? Tényleg, mi lehet?

– Én azt mondom, kalózosok. Ellenséges kalózosok.

- Ne beszélj zöldségeket, Ferkó. Kalózok a sínek mellett?
- Miért ne? Egy vonatnak álcázott ellenséges hajón.
- Az nem vonat, te! Olyan nincs, hogy két vonat egymás mellett halad, ugyanabba az irányba.
- Na látod, hogy hajó!
- Nem hajó!... Mit is vitatkozom ilyen butaságon. Várj, kikémlelek.
- Kémlelsz?! Kémhajó! Vigyázz, lekamerázz! Lepuskázz, leágyúzz!

– Nyughass, Ferkó! Ez egy teherautó. Épp itt vezet az országút, a sínek mellett.

– Teherautó. Kamion! A kalózok elbújtak benne. A csónakjuk... izé... fregattjuk is elért. Viszik a tengerre. És kincsük is van, a herceg elrabolt kincsesládája!

– Herceg?! A hercegisasszony csakis én lehetek. Inkább tőlem rabolták el! – jelent meg Pintyőke vigyorogva a felső ágyon. – De várj csak, ne költsük fel a nagyokat. Engedjünk le egy pokrócot az ágy elé.

– Apám fülét pedig dugjuk be. Van zsebkendő? Na, az jó lesz.

- Akkor én leszek a kapitány.
- Kalózkapitány?
- Még annál is jobb... Hogy is?... Hallottam egyszer... Ellentenger-nagy. Kalóz-ellentengernagy.
- Óóóó! Lehetek én az ellentengeri hercegkisasszony? Kalóz-hercegkisasszony?
- Legyél. A te neved Mirabella.
- Óóóóó!

– És most támadás! Csatára fel. Bevesszük az alsó hajót.

– Jól van, legénység. Kikötünk a bennszülöttek szigetén. Vigyázat, nehéz a horgonyt leengedni. Úgy. Ugrás. Bravó. Jó. Most fedezzük fel a szigetet.

– Mi van itt? Kincsesláda?

– Nyitsuk ki! Üres?!

– Nem baj, tegyük bele pokrócokat, vagyis... régi vitorlákat és...és... vánkost!

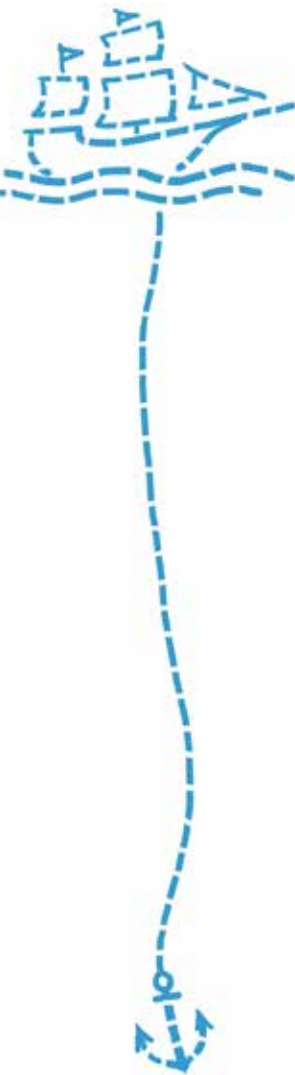
– Psszt! Meg ne hallják a bennszülöttek, hogy itt vagyunk.

– Nyuszi-puszt is hozhatom?

– Persze.

– Gyere, Puszóka.

– Huh. Kényelmes kis fészek, az már biztos. Az áldóját. Az Árgyéusát. Ho-ho-hó. Na. Mit mondanak vajon még a kalózok? Ááá – ásított nagyot az ellentengeri kapitány.

Hajnalban elsőként anya ugrott ki a pokróc mögül.

– Megvannak, hál Istennek!

A bal oldali alsó ágy fel volt dülva. A lepedőt összegyúrták, az ülőkét felnyitották. Oda költözött be, párnástól, takaróstól, alvóállatkástól Pintyőke és Ferkó. Vajon a nagyok tudták-e, hogy az ágy tulajdonképpen egy ülés, aminek az alja üres?

– Biztosan volt erről valami rajzfilm – morogta Károly bácsi, miután kivette a füléből a papírzsebkendőt.

– Csak egy szelet kenyeret! – ébredezett Ferkó is, aki megéhezett a kalózkodásban.

Pintyőke kissé bűnbánóan ölelte magához Nyuszókát.

– Na, megálljatok, gyermekek – vett egy mély levegőt apa. Mire azonban kimondta volna, mi lesz a büntetés a rendetlenkedésért, a vonat mellett épületek jelentek meg.

– Mindjárt megérkezük – szólt anya. – Jobb lesz a csomaggal foglalkozni. Az ülések alatt is nézzétek meg, fiúk! Ki tudja, mit rejtettek oda ezek a csibészek.

